

Kis

LART

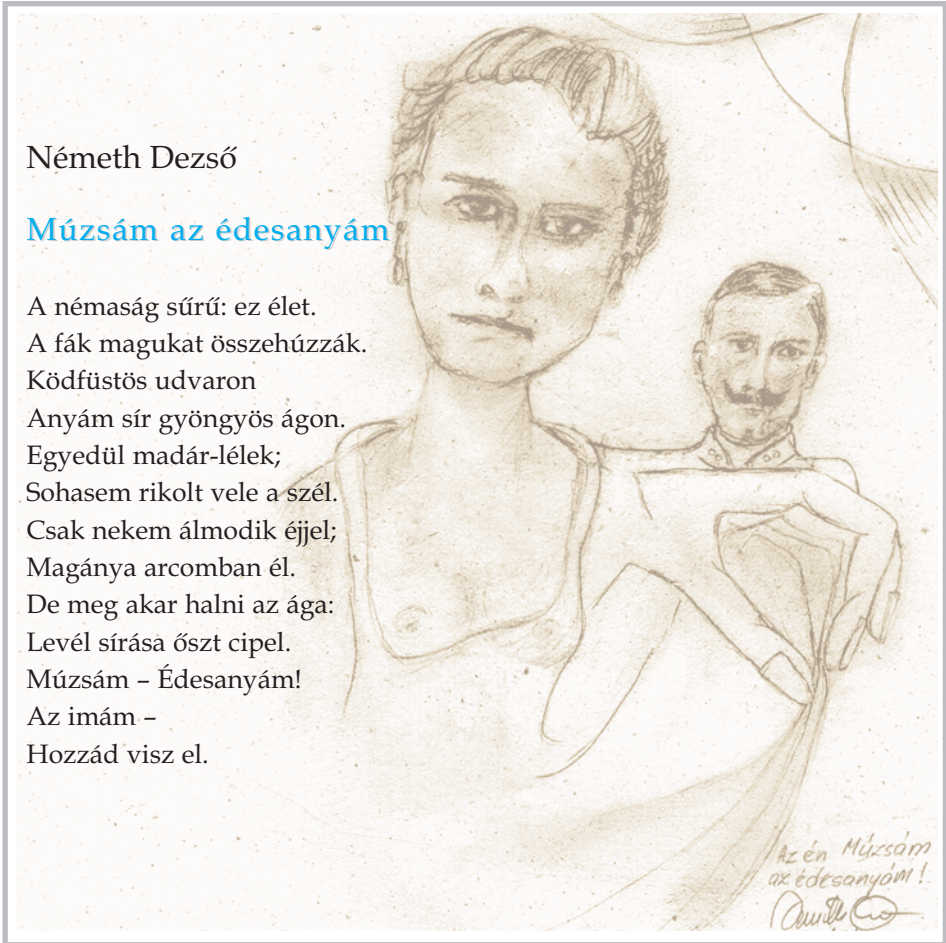
IRODALMI FOLYÓIRAT

Németh Dezső

Múzsám az édesanyám

A némaság sűrű: ez élet.
A fák magukat összehúzzák.
Ködfüstös udvaron
Anyám sír gyöngyös ágon.
Egyedül madár-lélek;
Sohasem rikolt vele a szél.
Csak nekem álmodik éjjel;
Magánya arcomban él.
De meg akar halni az ága:
Levél sírása őszt cipel.
Múzsám - Édesanyám!
Az imám -
Hozzád visz el.

Az én Múzsám
az édesanyám!
D. Németh

2015/1 107.szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Németh Dezső

Agancs ágkorona szentvirág álmom alatt

Kőoltáron láttam
szarvasünő hölgyet
mikor égfaágon
őscsendült a Hold
mészszikla-fehéren
aranydobján dobolt

Hejnye dezső németh fordított a neved
világfa tetején nem építhetsz fészket
csodaszavas hölgyet nem is vihetsz táncba
kikötözik vásott életedet láncre
el is vágják meglásd lelked kötékhídját
s saját halálotat a nevedre írják
Csodaszarvas táncolt: gyöngyös álmon lépett
csöndcsobogós forrás csöngővel zenézett
szívem kötékhídján aztán odakeltem
ott a túlsó parton halódott a lelkem
csodaszarvas lányka ropja haláltáncát
patakér medrében fürösszéték lábát
amíg odaérek gyógyírral óvjátok
fonjátok hajába az ég aranyszálát! –

Agancs ágkoronán
összecsendült a Hold
mészszikla-fehéren
aranydobján dobolt

Zenecsöngős szívütő harangszó

Költészet-gyönyörű
színcsoda pompahegedű
búsongó poétacsönd lángzenéje
lélektépett idő örvény-mélye
lantom húrjára csomózott rémület

Csillagcintányér néma-szép való
zenecsöngős szívütő harangszó

Valaha kiálmodott rend volt
ihletvilága lelkemen dobolt
Gongrímek xilofon üvegszavak
csobogóajkú ige-harmatok
lélekfa-virágokon

Menjetez innen verstagadók!
Gépverselők távozzatok!
Szellem az ember:
Ima-szép csendről álmodozó

Hajadonhajnal-pillamadár

Madárcsuda-pillás leány,
maradó kuncogó varázs,
elszépült múltmaradás,
időmmel emlékfutás.
Szemedben harmatos kékségég:
Kebleid temploma szentség még.
Völgyhajlat hasad szép menedék.
Csöndös ikonod égi szentkép.

Vicsorít mocsár éj
mélymocsok égen:
emléked tengermély,
elragad éngem.

Maradón gyönyörült Hajadon
ideád anyaga agyamon.

Hajadonhajnal-pillamadár;
fűcsöndös réthere héthatár.
Elvágó messze után
asszonyszerelmet
éhez a nyár.

Csillag Tamás

Februári áhítat

Itt van a város, itt ez a város, akármelyik:
a februári fényben félszegen
sorakozó tömbök minden
testi hibája látszik.
Sokadik hó kásásodik a talpam alatt,
károgó varjúrajok árnyékolják a szívemet.

Megállok a pirosnál,
mozdulatlanok a világ folyosói.
Mellettem fiatal lányok,
szépmosolyú, fiatal nők merednek
a körút sómarta sebeire.

Szeretem az egyetemista lányokat,
a következő nemzedék, a jövőnk komoly, fiatal anyáit.
Autóbuszokon, zsúfolt vasúti kocsikban utaznak,
tejes nevetésük felveri az öreg Európát,
a tűnődő férfiakban felverik a kedvet,
hajukban menetszél, s a változás ígérete lobog.

Érzik, érzik a maró, meztelen időt,
mégis képesek győzni a
balsejtelmek pálinkás gőzein,
szótalan áhítattal csodálom őket:
szövetkabátos, büszke angyalok
diadalos menetét.

Ilyenkor azt gondolom, hogy nem muszájból
fogunk győzni, hanem diadalból,
s a katonapanelek cementes árnyékában
is magáénak vall minket Európa.

Csillag Tamás

Pedig tők egyformák vagyunk

Nincs a tüdőmben levegő,
jég alatti a csend, lebegő,
elharapott szitokszavak
szorongnak a szápadlat alatt,
azt mondod: szeretsz, igazán,
s én megütközöm az igazán
a szónak, mit is jelenthet,
olvasva kínját szemednek,

hogyan szólnom kéne, vallani,
de valahogy nincs mit mondani
akkor, ott, neked, hogy látok
valami örök igazságot
ebben a nagy akarásban,
és, hogy tényleg nagy akarás van
az benne van a szemedben,
mondatokban, szóközökben,

a bátorság, hogy engem látsz,
én téged, s benned valaki mást,
és most szólnom kéne – látszik,
próbálok elszámolni százig,
a cseneded most csak az enyém,
hátha nem vagy szerelmes belém,
pedig tők egyformák vagyunk.
Pedig tők egyformák vagyunk.

Inkább hideg

Langyos a kávé, inkább hideg,
én nem hiszek már senkinek,
unom a bögrét, kávészagot,
hogyan kiállhatatlan vagyok,
a legkínzóbb csendes részeket,
a jót, az ellentéteket,

hogyan nincs tiszta pohár, elmosott,
hogyan győztesek a piszkosok,
hogyan hiába dicső a múlt itt,
ha erősebbek a multik,
hiába keresem, ki voltam
kiolvastva, dekódoltan,

nem szitkozódok, már nem szidom,
lusta a szív, de titkolom,
ahogy a test, épp olyan renyhe
lázadásra, szerelemre,
s nincs időm csodálkozni arra,
hogyan nincs már vágy, csak viagra,

hogyan kevés a nő, több a szajha,
és ők sincsenek akarva,
unom, hogy teszkóskártya, plasztik,
unom, hogy májusok, masnik,
unom, hogy emberek, hogy magány,
s hogy senki se talál ma rám.

Kisfiú szemmel

A körutak verítékben fürdenek,
nők sétálnak rövidke kabátban.
Lassan felenged a kedvem, hogy legyenek,
a fényben most százezer karát van.

A délelőtt szinte sajog a szemnek,
sóhajtognak az elfagyott zugok.
Nézem a nőket, és annyira szentek,
hogyan én is csak sóhajtani tudok.

T. Ágoston László

Az ügynöklista

Az érettségi találkozó után Dobos Pista megkérdezte, van-e valaki, aki vele tartana Pestre? Egyedül jött, van hely a kocsiban. Az asszony nem érezte jól magát az indulás előtti este, inkább otthon maradna – mondta. Ő meg nem unszolta. Minek? Ez már az ötvenharmadik találkozójuk. Az ötvenedik után, amikor már elkezdtek fogyni a régi osztálytársak, elhatározták, hogy ezután minden év őszén összejönnek az életben maradtok a régi iskola közelében lévő vendéglőben. Nem vacsorára, hanem ebédre, hogy még a naplemente előtt hazáérhessenek. Minden évben kevesebben jöttek el. Ezen az őszön már csak húszan ülték körül az asztalt. No, meg a velük jött férjek, feleségek. Őszbe csavarodott, festett hajú matrónák, megtört tekintetű, rogyant térdű, kopasz férfiak. Eleinte valamennyien azt a nyílt tekintetű, izgága, világfaló diákot keresték egymásban, aki a még nyomdászágú érettségi bizonyítvánnyal lépett ki a gimnázium kapuján. Aztán... aztán mára már csak az Angliában dolgozó unoka öt év előtti fényképe maradt, meg a doktor legújabb diagnózisa a porckopásáról. Nem csoda, ha a Hédit nem vonzotta ez a társaság. Inkább otthon maradt a szokásos migrénjével. Így aztán amikor a pincér az ebéd után leszedte az asztalt, lassan hazafelé indult a társaság.

– Srácok, ha jön valaki Pest felé, szívesen elviszem – mondta búcsúzkodás közben Dobos. – Akár három hely is akad a kocsimban.

Ketten jelentkeztek. Váradi, a nyugdíjas gyárigazgató, meg Pándi Péter, az egykori

minisztériumi osztályvezető. Ők vonattal érkeztek a találkozóra. Az orvos mindkettőjüket eltiltotta a vezetéstől, a vonat meg amúgy is ingen van.

– A fene tudja miért, de nekem nem is hiányzik a vezetés mondta Váradi, miközben elhelyezkedett az anyósülésen. A vonaton legalább megmozgathatja az ember az elgémberedett tagjait. Igaz, nekem annak idején volt sofőröm, aki a Mercit vezesse, és ha kellett, akár ünnepnapokon is a család rendelkezésére állt. Aztán meg jött az infarktus, és azóta a nejem hurcol, ha valahová menni kell.

– Sofőröm, az nekem is volt – nyújtózta el a lábát Pándi a hátsó ülés előtt.

– Elnézést, srácok, de így, fél fenéken könnyebb... Rohadtul meg tud kínozni ez az artrózis. Megoperáltak, szedem a sok gyógyszert, mégsem hagy békén. No, de hát hetven fölött ne panaszkodjon az ember... Te hogy állsz a doktorokkal, Dobos Pista?

– Nekem nincs okom panaszra – fordította el az indítókulcsot Dobos. – A fél gyomrom még megvan, a szememet is csak egyszer operálták, sőt a prosztatata műtétem is ragyogóan sikerült. Két éve panaszmentes vagyok.

– A kis dicsekvő... – mosolyodott el Váradi –, de azért még ezt is lehet úberelni. Képzeljétek el, srácok, engem tizenöt éven át megfigyeltek. A saját sofőröm küldte rólam a jelentéseket a hármass csoportfőnökségnek. Az a szarházi, akit én etetem, itattam, még a hamburgi kuplerájba is befizettem a nyolcvanas évek elején, mert ő még soha nem látott olyat közletről. Nem gond, a napidíjamba belefért, hadd élvezze a kapitalizmus örömeit! A marha, még ezt is beleírta a jelentésébe. No, de a

szentségit! Úgy bántam vele, mintha a kisöcsém lett volna...

- Az Eötvös utcai levéltárból kérted ki az anyagodat? - hajolt előre Pándi. - Volt ott egy ismerősöm, aki olyan adatokat is meg tudott szerezni, amit egyébként kitöröltek az aktákból.

- Tudom, fekete tussal festették le a nem neked szánt szöveget. Te is érdekelt voltál, Jóska? Amikor megtudtam, hogy ez a szarházi Lajos volt a besúgóm, úgy elöntött az epe, hogy felfogadtam egy magánnyomozót, hogy kutassa föl nekem ezt a disznót és állítsa elem. Kíváncsi voltam, képes lesz-e a szemembe nézni.

- Megtalálta?

- Nem. Lehet, hogy nem is akarta. Tudod, milyenek ezek az aljanépek... Pedig ha elem hozza, úgy lelövöm, mint egy kutyát. Vadász vagyok, van két puskám. Az egyik nyúlra, a másik disznóra. Nem érdekel, hogy mi történik utána. Tönkrevágta a karrieremet, beleszart a házasságomba...

- Lenyúlta a feleségedet?

- Valahogy úgy, de az még a másik aszszony volt. De talán jobb is így. Erről nem akarok beszélni. Éreztem én, hogy valami történik a hátam mögött, de amikor az ember konkrétan, fekete fehéren leírva, hivatalos okmányként kapja a kezébe, az azért kemény dolog...

- Nekem mondd? - fortyant föl Pándi.

- Ebéd után még velem hetyegett az íróasztal tetején, este meg megírta róla a jelentést. Még azt is beleírta, hogyan csináltuk... Volt pofája leírni, hogy még csücsörítettem is hozzá!

- A titkárnőd?

- Az, a rohadt szajha... Még jó, hogy a feleségem kezébe nem került ez a jelentés.

És te, Dobos Pista, te nem kérted ki az aktádat? - nézett kérdően a harmadikra. - Újságíró voltál, azokat is megfigyelték. Sőt, közületek nagyon sokan még egymásról is jelentgettek.

Dobos úgy tett, mintha az útra figyelne, pedig benne is erősen kavargott az indulat. Eszébe jutott a kisbőrönd. Az a kisbőrönd, amelyik az ajtó mellett volt kikészítve minden este, és nem volt szabad elvenni onnan, pedig mindenki tudta, hogy nem az a helye. Csak évekkel később mondta meg neki az anyja, hogy az apja váltás fehéreneműje volt benne, meg a háromnap hidegégelem. Ha jön érte a lefüggönyözött ablakú „meseautó”, kéznél legyen. Miért? Mit vétett az apja, és kinek? Egyik este odaállt a kocsmában a párttitkár elé, és az arcába vágta, hogy „gané ember vagy te, Póré Pista! Van pofád lesöpörtetni a gazdák padlását, akiknek a kenyerét eszed?” Van - válaszolt Póré a mellét kidüllesztve. Sőt ahhoz is lesz, hogy téged eltakarítsalak ebből a koszfészekből.

Attól kezdve minden este odakészíteték a kisbőröndöt az ajtó mellé, és várták, mikor zörgetnek be az ablakon a bőrkabátosok. A férfiak káromkodtak, az aszszonyok sírva imádkoztak. Póré Pista meg teli szájjal nevetett rajtuk. Nagyobb elégtétel volt ez a számára, mintha csak úgy, szó nélkül elvitték volna az ÁVH-sok a hözöngő Dobost.

Ötvenhat őszen úgy őrizték a szülők a magafajta suttyó legénykéket, mint ahogy a háború végén a lányukat óvták az orosz katonáktól. Végtere is az életük volt a tét. Lesték, bújták hát az újságokat. Pistának is sikerült néhányat eldugnia a padláson az eresz deszkái közé. Amelyikből több is

jutott, az iskolában cserélgették egymás között. A szünetekben, a vécé előterében folyt a nagy újságbörze. Aztán egy nap rájuk nyitott az egyik tanár. Attól kezdve három társának nem kellett félnie a feleléstől. Az ország összes középiskolájából kitiltották őket.

Tíz év múlva – már pesti ember volt – a felesége nagytakarítás közben megtalálta a dupla fenekű bőröndben elrejtett ötvenhatos újságokat. Rögtön keresztbe fordultak a szemei a félelemtől, és remegő kézzel dobta elé a kissé megviselt lapokat.

– Ha azonnal el nem égeted őket, följelentelek a rendőrségen! Én nem fogok a börtönbe beszélőre járni! Feltéve, ha megússzuk ennyivel... – hadarta, és begyömöszölte a kályhába az újságokat. Azonnal gyújts alájuk itt, előttem, vagy rögtön elválok tőled!

Alágyújtott. Amúgy is kiürült már ez a kapcsolat, lehet, hogy valóban megtette volna... Aztán elváltak. Összetört bennük valami, amit már soha többé nem lehetett megragasztani.

A kollégák, a lapnál szinte mind jól-fésült kádergyerekek voltak. A szülők káderlapja volt számukra a karrier biztosító. Előre tudták, hogy néhány év múlva a mindenható párt melyik központi lapjánál lesznek rovatvezetők, vagy főmunkatársak. Így aztán nyugodtan mesélhették a legvadabb vicceiket a kádárkolbászról, meg a hülye párttitkárról. Egymást se vették komolyan. Ha netán mégis szorított valahol a kapca, jött a fater és helyre rakta a félreértést. Egyedül Dobos Pista volt a sötét ló. Róla senki se tudott semmi biztosat. Munkáskáder. Fizikai dolgozóból lett újságíró. Rendben van, papíron valamennyien azok. De ki

van mögötte? Vagy olyan ember, aki még a faternál is befolyásosabb, vagy... a fene tudja. És még csak nem is piás... Jó lesz figyelni rá. Addig meg hadd dolgozzon, húzza az igát akár helyettük is! A rovatvezető majd rajta tartja a szemét.

Dobos Pista is megnézte az internetre fölrakott ügynöklistát. Miért ne tette volna? Sok volt köztük a régi ismerős. Olyanok is, akiket egykor a barátjaként tisztelt. Kiderült, hogy az a két fickó, akikkel éveken át egy szobában dolgozott, ugyancsak ügynökök voltak. A rovatvezetőjük is. Szorgalmasan írogatták a jelentéseiket egymásról, meg róla is. Aztán a kilencvenes években ők saját lapot alapítottak, ő meg munkanélküli lett.

– Ne álmodozz a volán mögött, Pista, mert még fának viszel bennünket! – tette a kezét a vállára Pándi. – Ha már a feljelentéseket megússztuk, legalább ne te oltsd ki az életünket!

– Bocs, bocs, kissé bennem is fölszaladt a pumpa! – mosolyodott el Dobos a volán mögött. – Csak elgondolkoztam azon, amit mondtatok. Tulajdonképpen ez volt az életünk. A különböző félelmek kora. Megvan még a titkárnőd?

– Ugyan, hogy lenne? Több mint tíz éve nyugdíjas vagyok. Már a minisztériumot is hatszor átszervezték. Úgy hallottam, valami komoly vállalkozásba kezdett. Ő lett a cég igazgatója. Feddhetetlen, sőt makulátlan személyiség. A társadalom tartóoszlopa. Míg élek, meg nem bocsátom neki, amit ellenem elkövetett.

– Te viszont még nem válaszoltál, hogy kikérted-e a rólad szóló aktát. Jogod van hozzá – fordult felé kíváncsi arccal az igazgató.

– Megnéztem az ügynöklistát, és meg-

találtam, akiket kerestem. Az akta nem érdekel, nem vagyok hajlandó felbosszantani magam a hülyeségeiken. Meg a saját balfácán voltomon sem...

- Hú, de szépen mondtad, akár egy költő a tizenkilencedik századból - húzta el a száját Pándi. - Hanem azért, már megbocsáss, kedves Pista, de az a bizonyos közös asztal a miénk is, jogunk van hozzá, hogy lesöpörjük róla a szemetet.

- Meg a szőre hullató, girhes macskát, amelyik tisztára nyalja a saját fenekét - tette hozzá a másik.

- Igazatok van - fékezett az igazgató háza előtt Dobos Pista -, de megérkezünk. Jövőre folytatjuk a vitát az osztálytalálkozón.

Bíró László

Hiányok kergetnek

gondokkal csipkézett itt a sors orma
mintha egy asszony nyári blúza volna

a szenvedés tojása megfő lassan
forralja a lelkemben égő katlan

végigver rajtam a szorongás ostor
felhólyagzik énem nem egyszer sokszor

órából egyforma nálam mindenik
hétköznapjaim hiányok kergetik

sajnos nem szeretet nő hanem penész
hozzám a zord magány percenként benéz

Tillmann Pentele

A szerelem erejével

Kocsonyán korcsolyázik a
Kecskebéka, nem rejtve véka
Alá jégtáncstudását: párja
Körül kőröz, ki hő áhítattal várja,
Hogy a nászjátéktól izzó szíve kiolvassza,
S azzal megtörne e kollagén kelepce.

Ne pusztítsd el!

Egy piciny bogár közlekedik
Könyvem lapjain. Legkevesebb:
Nálamnál előbb olvassa ki.
Az iniciálén díszeleg,
Mint egy miniatúr vesebab,
Majd rápiszkít az ékezetre,
De én legyintek egyet: Sebaj!
Talán letesz még ezer petét
És feltárul a meglepetés:
Braille-írással
Üzen a világnak...

Eltévelyedve

„Párizsban járt az ősz...” egér,
Kinek szőre tejfehér.
Drága kaviárt csórt szegény
Kirágva a hűtőszekrényt.

Teljes napfogyatkozás

Vékony ezüstlapon át
Nézem a Nap tüzes gombolyagát,
Ahogy kissé féltékenyen elé áll a Hold,
Majd miként jött, lassan továbblandol.

Puskás Bence

Az erdő hangjai

- Hiszen a semmi nem létezhet! - kiáltott fel az addig oly jámboran hallgató s figyelő Agancs. Éppen elegendő ideje ült már ott a bokor tövében ahhoz, hogy a felgyülemlett gondolatok kifakadjanak ajkai közül. Hosszú végtagjaival a földet túrta maga előtt.

- A semmi létezik, mivel a valami hiánya jelen van - vágta rá Tölgy. Méretes hajkoronája szelíden lengedezett az éjjeli szélben. Hangzása ellenére egy meglehetősen csendes disputa volt ez. Jégmadár türelmesen kivárta sorát, majd énekelni kezdett.

- S ha a semmi van, úgy csupán a lét halhatatlanságát láthatjuk benne, ám ekképpen nem lehet valós - ha létező. S ha a semmi nincsen, saját nem-léte a világra hívja őt.

A kék test megrezzent, majd lehullott a vörös, száraz levelek tömegébe. Azok pedig átölelték. Tölgy gerince meghajlott a felerősödött fuvallatoktól, melyek csakhamar le is nyugodtak. Újból kiegyenesedett, miközben madárhullámok szálltak el a feje felett.

- Szavaink formája más, irányuk egy.

Hosszú Fül örvendezett magában, hogy ilyen sokáig tartó beszélgetés kerekedett egyetlen, kicsiny ötletéből. Ritkaságnak számított már, hogy ekkora társaság gyűlt össze a természet közepén.

- Te mit gondolsz, Hosszú Fül? - fordult felé Agancs. Hosszú Fül azonban nem kívánt hozzáfűzni semmit sem - így is végtelen elégedettséget érzett. Lassan lehunyta szemét, s a többiek elfordultak

tőle. Ekkor Varjú harsány köhögéssel hívta fel magára a figyelmet.

- Khm, az ember akkor mi lehetne más, mint a semmi? Létezik és öl. Gyertek közelebb, s nézzétek, hogy pusztítja el a bölcsőt, amely gyerekként ringatta! Eljön értetek! Kelletek neki! Szüksége nincs rátok, de már rég övé Földanya, s ti mindahányan az útjában álltok! Ő az új teremtnök - ha korcs is és vad!

Tölgy kérdezett, s ez minden évszázad egyedülálló alkalma volt.

- Talán elérhetetlennek érzed magad a fejemen ülve? Ne gondolja senki, hogy megszabadulhat ettől a világtól, míg itt marad!

Varjú elszégyellte magát, s fekete karjait kitarva elmászott a legközelebbi odúig, melybe befészkelve az éjszakát kémlelte egy sötét szempárral karöltve. A fák gesztenyebarna kérge körül hullámozó levegőt hamarosan felhevítették az önkényesség őszi színompát idéző, magasra nyúló levelei. Ugyanakkor az ostobaság szürke, áthatolhatatlan füstfüggönyként telepedett meg a társaság felett, s így annak tagjai hunyorogni kezdtek; keresték egymást.

- Tölgy, merre vagy? - kérdezte az esetlenül botorkáló Agancs.

- Ott vagyok, ahol mindig is voltam - szólt a válasz, s ezt hallván Agancs már nem kutatta őt tovább. Lefeküdt inkább a forró avarba, s a mennydörgéstől úgy megrémült, hogy a lelkét is kilehelte. Igen jelentős nap volt ez, hiszen Tölgy olyavalakitől kérdezett, kinek halkan zengő hangját már makk kora óta nem hallotta.

- Helyes-e ez így? Így, hogy nem tudják: szeretnek.

- Ó, tudják! - szólt az öreg Tél a maga páratlanul nyugodalmas, csillapító mód-

ján. – Ne aggódj! Ők megteszik helyetted, s belátják hamarost: akképp terebélyesedni, miként vélik, képtelenség.

– S mikor pattanhat ki e szikra agyukból vajon?

Tél nevetett.

– Meglehet, túlságosan sokáig éltél az igyekvők közt.

Tölgy szerteágazó, ám minduntalan kapaszkodó tudata fényességet tapintott, s recsegeve-ropogva, mintegy az egykoron zöld, arany, kopasz, s ezüstös lombokkal betakarózott, alvó dombság őslakója, kipattant a hamuval borított föld finom markolásából. A valaha ékes hajviselet most szürke árnyként ömlött a talajra, s úgy festett, mint a békességet nem találó halott szelleme, mi még arra is képtelen, hogy önmagát mutassa. Ám ez az üresnek tűnő gomolyag nem Tölgy arcának volt utolsó portréja. A Tűzcsiholók, Sziklazúzók, Vérforralók, Világfalók lelke csapódott le tehetetlen képként – de már el is rebbent, ahogy a villogó sav szétmarta a koronát. Az erdőben ezután hosszú időközön át senki sem beszélt, noha sokan szóltak. Mire a fény lenyugodott, s az éj fellegei a nappalt húzva maguk mögött a meszeségbe lebegtek, tisztán láthatóvá vált, mi addig elfedve várakozott. Nemsokára az erdő emléke végleg eltávozott az elmékből s szívekből egyaránt, s ekkor a seb gyógyulásnak indult.

Hó hullott a hamvakra, a kiszáradt medrek hagyatéka elpusztíthatatlan kristályá dermedt. Tél ily módon üdvözölte a tű hegyén fátyolként kesergő életet – vakító leplet küldött a legfelsőbb rétegek szilárd, barna csontjára. S ez alkalommal hosszasan kitartott, s szele is jóval hűvösebb volt a megszokottnál.

Móritz Mátyás

Ne légy fukar

Adj innom egy kevés vizet a vedredből,
adj hitet félelmeiktől gyötört lelkemnek;
adj egy karéjt az életkedvedből,
adj egy kicsit az énedből az énemnek.

Adj az elviselhetetlenhez türelmet,
adj a sok-sok hazugságomnak igazat;
adj vissza nekem minden elvetett elvet,
adj a belső sötétségemnek sugarat.

Adj nekem mindent gátlás nélkül és mohón,
adj a nem látó szemeimre könnyeket;
adj helyet nekem is ezen a földgolyón,
adj egy másik lelket, ami könnyedebb.

Adj nekem, mint a gyengének egy kis erőt,
adj időt, de kérlek: ne az elmúlásnak;
adj nekem mesékbe illő jellemerőt,
adj kezet, mi a halálból visszarángat.

Terméskövek

Magamról minden terméskövet ledobnék,
mint aki szeretni csak téged áhít;
kikelnék a síromból, – tántorognék,
megfújva a nyár aranytrombitáit.

Kitartanék mint a végvári vitézek,
fejemen egy szürke és fess kalap;
feltámadnék, mint egy gyengelábú részeg,
míg diadalmas tűzével verne a nap.

Veres Tamás

Boncolás

- Kezdhetjük, Doktor Hinkie?
 - Kezdje Bobby!
 - Rendszerben. Akkor ööö, kezdem a...
 Doktor Úr! Mit tudunk az alanyról? Sokat ivott?

- Ivott.
 - Értem. Akkor kezdem a hasüregénél.
 - Pontosan hol?
 - Mondjuk a májánál Doktor Úr.
 - Helyes. Kezdje a vizsgáját Stevens Úr!
 - Köszönöm! Tehát... feltárom a hasüregét. Igen... a mája enyhén puffadt, kismértékű májmegnagyobbodás figyelhető meg. Bizonyára az alkohol. Lépe nincs, hasán műtéti heg, feltehetőleg korábban eltávolították. Gyomra. Gyomrán... hoppá! Egy gyomorfekély! Úgy gondolom Doktor Hinkie, meg van a halál oka!

- Csak nyugalom Bobby, csak nyugalom. Folytassa.

- Epéje épnek látszik, elváltozás nem vehető észre rajta. Veséjén annál inkább. Mindkettőben vesekövet látok, bár nem túl nagyok. Bélrendszere, vastag- és vékonybele rendszerben van, vakbele egészséges.

- Kiváló! Hogyan folytatná?

- A mellüregével.

- Pompás! Lássuk.

- Kezdjük a tüdejével. Uhh. Hát ez elég borzalmas, Doktor Úr.

- Ne rimámkodjon! A tényeket akarom hallani.

- Elnézést. Szóval tüdeje meg van feketedve, kissé össze is van esve. Ránézésre kisebb, mint egy átlagos ember tüdeje. Nikotin. Ez bizony nikotin! Meg

van az újabb tettes! A nikotin!

- Kevésbé óvodás módon reagálja le a felfedezéseit, ha kérhetném.

- Akkor... folytatnám a szívével. Első ránézésre minden rendszerben. Megnézném a koszorúereket. Áhá! Érelmeszesedés. Körülbelül az ér 20-30% el van záródva. Nem csak az alkoholt szerette, hanem a jó zsíros ételeket is!

- Elég már a gyerekes megjegyzéseiből! A halál pontos okára lennék kíváncsi.

- Rendszerben. A boncolási vizsgálatok alapján megállapítható, hogy alanyunknak veseköve volt, bár egyáltalán nem súlyos mértékben. Alkoholizmusból adódó májmegnagyobbodás figyelhető meg. Ez enyhe mértékű. Komolyabb gond egy gyomorfekély, helytelen táplálkozás, gyenge minőségű italok okozhatták. Tüdeje a nikotintól megfeketedett, kissé összeesett. A halál kiváló okai azonban feltehetően nem ezek ebben az esetben. Koszorúerénél jelentős érelmeszesedés figyelhető meg, azonban további, alaposabb vizsgálatok szükségesek a labor bevonásával ahhoz, hogy megállapíthassuk, a gyomorfeke... Doktor Úr!? Figyel rám?

A Doktor Úr azonban nem figyelt. Már a beszélgetés elejétől kezdve más világban járt. Csak arra eszmélt fel néha, hogy hallgatója izgalomban milyen gyerekes megjegyzéseket fűz hozzá vizsgájához. Rendkívül idegesítette. Meg akarta buktatni. Bár sejtése igaz volt, miszerint Bobby Stevens mindent hibátlanul csinált. De ő most az egész világot megbuktatta volna. Mély csönd után felállt, és az asztalon fekvő halott mellé sétált. Föle hajolt, majd elemzésbe kezdett:

- A gyomor háborog, összeszorul. Az

izgalomtól a gyomorsav felmegy, olyan érzése támad az embernek, mintha egyre kisebb és kisebb lenne a gyomor. Aki hasi légzésű, azt érzi, egyre kevesebb levegője van. Én is ezt éreztem. Az epe sárga.

Az irigységtől, a féltékenységtől. A tüdő lüktet. A hasi légzésről már mellkasi légzésre váltott, de ezzel csak még szaporábban, még hangosabban kellett vennie a levegőt. Szíve ettől hevesebben kezdett verni, erei kitágultak, hogy gyorsabban szállíthassák szét a vért testében, gyorsabban eljusson az agyába. Ami nem volt teljesen tiszta. De egy férfi, ha úgy érzi megalázták, nem gondolkodik. Nem számít, mennyi vér megy az agyába. Csak vissza akarja szerezni becsületét. Vissza akarja szerezni feleségét, aki ugyan nem csalta meg, de semmibe nézi. Nyilvánvalóan jobbnak, értékesebbnek tartja azt a másikat. Egy férfi ilyenkor vadállat. Kiváltképp, ha szerelmes. Nem csak a becsülete a tét. Hanem az általa szeretett asszony. A boldogsága, a reggelei, a békés estéi, a mindennapja a tét. Hogy megmutassa, ő a jobb. Újra ráébredse feleségét, hogy anno úgy látta, férjénél nincs jobb a világon. Hogy ő a tökéletes, a legdögösebb, a legjobb, a legviccesebb, a leggazdagabb. És ha ez elveszik, az összes vér az agyába tódul, és elvakítja. Olyan dolgokra kényszeríti, amit soha nem tenne meg. De nem... nem az asszonyát bántja. Bár rá haragszik a legjobban. De hozzá egy ujjal sem nyúlna. Ahhoz a másikhoz annál inkább.

Itt keze ökölbe rándult, arca elsötétült, majd hirtelen a kétségbeesettség fogta el, zavarodottan leült. Nem tudta mit tesz. Nem tudta miket mond. Eddig a pillanatig. Most már tudta, ezt nem hagyhatja

itt abba. Látta hallgatóját, aki remegett. Élénk tekintete, gyerekes kíváncsisága felnőttes, rosszalló kíváncsiságba fordult át. Tekintetében bár a zavar uralkodott, próbált biztató pillantásokat vetni professzora felé. A professzor összeszedte magát. Kételyei közt támolygott újra az asztalhoz, és nehézkesen folytatta.

- A tenyér izzad. A kézen az erek megduzzadnak az ujjak szorítása miatt. Egy kést markol. Másik keze is szorít éppen. Egy nyakat. A lábak behajlítva... térdel. Már a mellkasi légzés is nehezen megy. A száj ki van száradva, a nyáltermelés az izgalomtól alábbhagy. Már-már hörgésbe megy át a levegőért való küzdelem, amikor a kéz végre lendül, majd egy halk nyögés a vég... A halál oka egy késszúrás a szívben. A halál miéértje... magyarázhatnám sokáig, értelmes válasz nincs rá. Én megbuktam a vizsgán. Ön Bobby Stevens, ötössel átment. Az Ön sorsa egy jól fizető orvosi állás kezdésnek, majd egy kőgazdag főorvos válik Önből. Az én sorsom... az én sorsom most már Öntől is függ. Eddig két ember tudta az esetet. A feleségem, és én. Eddig a feleségem nem jelentett fel. Most Önnek is meg kell hoznia egy döntést Bobby. Feljelent, vagy meghagy ilyenek, amilyen vagyok, és hosszú évekig boncolgathatom a hullakat... és boncolgathatom a tetemet.

Bobby Stevens majdnem összeesett. Fura érzés kerítette hatalmába. Érezte, hogy most valami megoldódott, ami miatt napok óta nyugtalan volt, most véget ér. Ez az érzés azonban nem nyugtató volt. Nem szállt el tőle minden gondja. Sőt. Ez az érzés még jobban kétségbe ejtette. Még elveszettebbnek érezte magát. A sírással küszködött. Nem akarta elhinni ezt az

érzést, nem akarta elhinni megérzését. Rövid tépelődése majdnem ahhoz vezetett, hogy elhánnya magát. Lábai remegésén felülemelkedve összeszedte magát, és elhatározta bármi is lesz, megosztja a professzorral megérzését.

- Uram... ha lehetne egy kérdésem... Megvan az oka a gyerekeségemnek. Ezzel leplezem kétségbeesettségemet, zavarodottságomat, félelmemet. Szóval, ha nem vagyok indiszkrét... az áldozata nyakán nem vélt felfedezni esetleg egy tetoválást? B.S. Ezt ábrázolta. A nyaka bal oldalán, fekete színnel.

- Eddig is őszinte voltam magával, ezután is az lesznek. Nem tudom mi a jelentősége ennek a kérdésének, de úgy érzem az ilyen apróságokat is megoszthatom magával azok után, amiket elmondtam. Ott volt a nyakán ez a tetoválás.

- Biztos, hogy B.S.?
- Egészen biztos.
- Doktor Úr! Hogy hívnak engem?
- Ezt miért kérdi?
- Csak mondja ki a nevem!
- Bobby Stev... Szent Isten!
- Az apám négy napja eltű...

Végigmondani azonban nem volt ideje. Egy ököl csapott arcába, és elterült a padlón. Mielőtt minden elsötétült, egy fehér köpenyes alakot látott a mellkasán térdelni, egy kezét, ami sújt felé, és egy fém tárgyat, ami megcsillan a tenyerében. Többé nem mozdult.

Este fél 8 körül az épület portása már nyugtalan volt. Nem szoktak ezek a vizsgák ilyen hosszan tartani - forgatta magában e mondatot. Nagyon ment volna már haza. Már reggel is úgy indult munkába, hogy rövid napja lesz, délután kettőre már otthon lehet... Erre sem a Doktor Úr,

sem a hallgatója nem távozott még az épületből. Negyed kilenckor megunt az egészet, és annak ellenére, hogy ő nem léphet be a bonctermekekbe addig, amíg az utolsó orvos el nem hagyta az épületet, benyitott. A teremben egy vérbefagyott hallgatót látott, és a professzort, aki nadrágszíján lógott le az aranyozott, barokk stílusú csillárról...

Botos Ferenc

Angyali üdvözlét

fejeden a kéz
hunyt szemekkel is érzéd
finom illatát

ahol mosoly van
ott semmi más nem fér el
az árnyékodban

az angyal egyszer
meglátogatott téged
nem voltál otthon

Nekrológ

Karinthy humora
és Hrabal bölcsessége
tündöklük fel írásaidban
jó Bacher Iván!
a jókedvű Isten, remélem
/Berda Józsefet idézve/
néha az asztalához
ültet odafenn, Ámen

Szalóki Nóra

versei

Összefüggések

Pókhálószerűen jelent meg előttem ok és okozat,
nem egy, de száz,
s mint a pókhálón csillogó esőcseppek,
mind-mind olyan volt, mint egy állomás,
okok és célok –
s köztük egy leheletnyi,
de erős szövedék,
akár a pók hálója,
fenséges és merész.

Kaleidoszkóp

Kaleidoszkóp e gyönyörű világ,
mi olykor sötétre vált, ha előlem eltakarják a Napot,
s úgy forog, akár a gyöngy, ha megmozgatom:
Más-más világok bukkannak fel,
s tűnnek el egy-egy perc alatt,
ahogy kaleidoszkópom forog a kezem alatt.
Azt hittem, a világ változik, vagy nézőpontom,
pedig nem, csak én mozgatom!

Belőlem ered így hát a változás,
nem okolhatom a gyöngyszemet.
Úgy váltja a képeket, mit felém mutat,
ahogy megválasztom az utamat.
Végül, kezembe veszem a sorsomat,
a saját, különleges kaleidoszkópomat!

Barcs János

Válladon nyolcvan év

Holnapoddal ördög játszott, –
s foszfort lángolt le az ég,
tavaszesti gyászban lépkedsz
fölmagasztalt nemzedék...

Talpad alatt iszap szuszog,
fölötted sudár fény száll,
érezve völgyek illatát,
hol cuppogva sír a sár...

Válladon nyolcvan év súlya
terheli a mérleget –
de aki kíváncsi volt rád
sok erőt meríthetett...

Elmúlt a sok tört éjszaka:
s hajlong a szüretelő,
lábán sáros bakancs leffeg,
hús szél száll, permetező...

Cipelted megcsalt hitedet!
Beleroskadt a vállad:
hited cipeléséhez is
kellett sok bölcs alázat...

Földeden az öreg Dráva
köszönt sok-sok hajnalban,
szérűn kakas kukorékolt,
s tánkra hívott sok új dallam...

Zúg a határszéli fenyves,
fáradt hullámok sírnak,
kavicsot nyelnek naphalak –
s üde borókák nyílnak...

Középrigóc 1988

Szabó Tünde

Kagylószív

Barcs János költőnek

Tengerkristály habokból
mentetted ki álmom –
S igazgyöngyű szerelmed
szívka gyöngybe zárom.

Debrecen 2014

Szántó Ilona

Vágyaim

Hegymászó nem vagyok,
mégis csúcsokra vágyom.
Nyomasztó így letről
szemlélni e furcsa világot.
Csúcsokra vágyom, hogy
kitűzzem zászlóm
ráírva tételem:
Ne hagyjátok, hogy
elnyomorodjon a
szeretet!

Halmaz

Gond a gondokon
Teher a terheken
Uram roskadok:
Vedd le a keresztet!

*

Németh Erzsébet
versei

2015

Telehold van. Január.
A táj sebe csupa sár.
Mondjátok miféle tél ez,
milyen titkokat élez,
és fordít ellenünk,
ha elhagynak a Hórák?

Végső titok

Ha letörik egyszer
életemnek ága,
és recsegve roppan
a havas éjszakába,
tudjátok meg:
mindenki rokona voltam,
de nem volt rokonom senki.

A lehetetlen küszöbén túl

Sírva sirattalak.
Derékig könnyben
ázott álmok
úsztak el az éjben....

Csalódás felmarta
bőrömön már
nincsenek hólyagok,
csak olykor zsibbadást érzek.

... miattad az idő

Számold össze magad
mielőtt lemegy a Nap,
hogy hazaterelődj hiánytalan.
És ne szégyellje magát
miattad az idő.

Kardos M. Zsöte

Arcod

A végtelenbe vágató vonatok
vad zakatolása,
a fénytelen éjszaka,
a remegés.
Öledben akartam felejteni
a csillagok hullását,
a magányos keresztfák
erdejét.
Küszöböd árok.
Se bent, se kint lebeg.
Kiterített poggyászsom felett,
üres arcodnál semmi
nem lehetett hidegebb.

Tolvaj tél előttem

Eső terhet cipelnek felhők,
és ahogy úsznak felettem el,
csodálkozom, hogy megint az ősz,
s megint a fák télre vetkeznek.

A csönd a földeken nagyra nő,
vért cipel az alkonyi óra,
minden, ami él csupasz, esendő,
tajtékokat hajt szél a tóra.

Ismét egy tolvaj tél előttem,
hordja éveim fogyó kincsét,
baljós neszek búgnak köröttem,
nem várom én a hosszú estét.

Nézem, ahogy a varjak gyúlnak,
s szedik mind, mi jelenből maradt,
sápadt tollamból tinta cseppen,
sötét folt, mely szívemből fakadt.

Lelkes Miklós

Téli körök

A cinke vissza-visszajön:
tél van és kap diót.
Cserébe mit ad? Színeket,
egy kis vidámítót,

kéket, sárgát, s máris röptül,
picike szíve fél...
Tört dióbél, s szín villanás, -
alig több semminél.

A tél, s az élet körei
gurulnak. S múlton át
volt-jelen: sötét szárnycsapat
röpít szélkarikát.

Kis kör nagy körben megbújik.
Hó harsányan ragyog,
de fekete, s fehér körök
végül hallgatagok.

A cinke jön, - míg visszajön.
Tört dió várja, de
könnyen gurul, s úgy elgurul
csöppnyi szín-élete!

Száll a fekete szárnycsapat,
száll egy jelkép-világ:
a képtelen, s oly éhesen
a téli léten át!

Kis kör nagy körből kigurul.
A megjátszott öröm
perdül át illem-réseken,
közöny térközökön.

A táj bámul, semmit sem ért.
Hó harsányan ragyog.
Ó, tört dió, tört cinkeszó,
s ti, tél hozta napok!

Vers is körré lesz, elgurul.
Fényt suhogtat a szél.
Szín varázsol: a sárga, kék,
fekete és fehér.

Intés, s már minden színtelen:
kék, sárga elmaradt,
s ha vár is még, hiába vár
tört dió-pillanatot.

(2015)

Kun Tibor

Halvány sziluett

Emlékeimet vetköztetem
Előtted meztelenre
Engem tovább már
El ne kísérjenek
Pupillád fátyolától
Már nem látom
Magunkat, halvány
Sziluettünkön nevetünk
Magunkban

Spirál

Elnyel a Csend, és
Magába fojt a
Végtelen délelőtt
Ködbe burkolt
Árnyékot rajzol rám a
Lassú közöny
Tudom, feledni
Mindent nem lehet
Mégis az emlékezés
Kútjában didergek
Spirálba tekerve

Halász Imre

Túl a miatyánkon

Adj nekem valamit
a szétszedhető dolgokon túl is,
amit végre összerakhatok, Uram!
Mert lassan idealistává válok,
hát valami újabb hazugságot,
valami véreset, valami szörnyet,
ami alatt görnyedni könnyebb,
Uram!

Történelem

Zsoltár a népért
himnusz a gazembereknek
– a tanár úr így mondja:
történelem.

Ötvenhat emléke

Miért kell újra jajszó s átok,
ha változik, hisz e szokása ősi?
Az első zsarnok mindig áldott,
de az utolsót meg kell ölni.

Ez az ország

Ez az ország azért vénül,
szegény lop a más szegénytül.

Míg a gazdagok maguknak,
s hazudják: értünk lopnak.

Választások idején

Aki csak szeretné elkölteni a pénzünk,
nem különb annál, aki el is költi.

Munkanélküli

Élek!
Homlokom zászlóit
fújják az évek
ráncon ráncon
lobognék újra
kezem keresem
helyet keresek a kezemnek
már ez is munka

Örök szabály

Hány szív kopott el foszlányaira,
hogy egy tévedéssel ismét több legyen?

És hány tévedésből nőtt fel új szabály,
hogy márványba faragják,
bronzból kiöntsék,
és vigye koszurúját a nép
míg a szobor áll?

Ötvös László

Három figyelmeztetés

A felém hajított kis kő
az ablakfába ütközve
egy titkos nevet tár elő...

A mártír lelkész fényképe
a verskötet szárnyain
lakásomba hozzám szállt be...

A hit visszafordította
a fejemnek szánt husángot
s a dobót szíven találta...

Kisslaki László

Bosszú Benőért

Kemény vihar volt az éjjel. Szénaboglyát bontott a szél és ölszámra szórta tele a falusi házak tetejét. A kertekben még a gyümölcsfák ágait se kímélte. Tépte, tördelte, mint egy hirtelen megvadult kerítés. Csak hajnal felé rohantak el a felhők az Alföld felé, mintha ott olyan nagyon várnák őket...

A kis bagoly már reggel korán ott guny-nyaszott a fűben, és csak nézett maga elé. Az egész madár csak egy borzas fej volt, s még a sárga lábait sem lehetett látni, mert rajta ült. Ha néha egy korán kelő álmos légy köszönés nélkül arra szállt, akkor se kapott utána. Biztos még nem tanulta meg a nagyapjától, hogy a madarak különösen szeretik az ilyet.

A frissen döglött szöcskének sem kellett félnie a hullagyalázástól, mert még a lábaiba se harapott bele, hiába is meresztgette őket az ég felé a megboldogult. A bagolygyerek nem törődött semmivel, csak sértődötten, sírásra görbülő csőrrel forgatta fejét, mintha keresne valamit, de hogy mit, azt időközben elfelejtette.

Akkor találtam rá, mikor kiengedtem a csirkéket. Hasra feküdtem előtte a fűben, hogy jobban lássam az arcát, de rögvést meg is bántam, mert a hajnali harmattól csupa víz lett a klott gatyám is.

- Hát aztán, hogy hívnak? - kérdeztem, miután felemeltem.

Biztos Benőnek - gondoltam, mert engem is így hívnak a keresztapám után. A madár egy kukkot sem nyikkant erre, csak nézelődött a magasból. Igaza van, ha innen

fentről körbeforgatja fejét, talán jobban eszébe jut, hogy mit is kereshetett itt hajnalban. Legyeket nem fogtam neki, hiába is csipkedte az övemről lógó sárga rafiaszálakat. Leraktam a bagolyfiút, mert még meg kellett kötöznöm azt az egy sor szőlőt, ami inkább csak dísznek őrizte a kerítést.

Később Milu kandúr is arra bóklászott. Ahogy meglátta a madarat, rögtön haverkodni akart vele. Lekushadt előtte, hogy megnézzé hányas cipőt is visel az ilyen. Erre Benő felborzolta tollait, könyékben legyezőre emelte két szárnyát, s nem felejtette el csőrét fülíg széttátani. Szemei fenyegetően villogtak, és krakéler módra fixírozta a macskát, mintha csak azt fontolgatná, hogy hova is húzzon be neki egyet. Milu erre rosszkedvűen legyintett: - ki szórakozik egy dilis tollgubanccal? - gondolta, inkább jobb híján átment a szomszédba Özvegy Pálnéhoz, az iromba cicát meglátogatni.

A Pál Pistát nem szerettem. Már másodikba járt, én meg csak még jövőre megyek iskolába, ezé' is gyakran megvert a baromja. Csak én is legyek egyszer egyidős vele, bizony Isten visszakapja tőlem. Nagyon csúnyán szokott káromkodni; még rajtam is túltett. Ebéd után, amikor Benőnek apró húsdarabokat vittem, meglátta Pista, amint éppen etetem a madarat. Rögtön el akarta kérni tőlem. Mondtam, hogy Benő nem eladó.

- Jó van, na, te kis hülye - és evvel fenékbe rúgott. Ezt is csak félretettem a többihez. Este, még lámpagyújtás előtt átlopózott a gyerek és el akarta vinni Benőt, aki a szilvafa legalsó ágán ült, mert odatettem éjszakára. Még jó, hogy ész-

revettem.

- Hagyd a madaramat te piszok! - ordítottam - mingyá' kihívom a nagymamát!

Erre tényleg visszament az udvarukba, anélkül, hogy szokása szerint lekent volna nekem egyet.

Reggel, klott gatyá helyett csak úgy pucér bőrre egy mackót húztam, mert a szegényebbek így mentek misére - mármint a gyerekek - és hátrarohantam a szilvafához. Szívem dobant egy nagyot és rémületbe dermedt. Benő nincs az ágon! Bögve forgattam fejem, és az ágak közt is kerestem, de csak a hangyák szaladgáltak dolguk után. Lenéztem a földre, gondoltam hátha álmában megint leesett.

Tényleg ott volt. De csak a feje. Félig lezárt szemhéja alól már dermedten nézett a semmibe.

Mikor nagymamával később megérkeztünk a templomhoz, még nem harangoztak be, de már a téren összegyűltek az ünneplőbe öltözött hívők. A gyerekek is kimosdatva, tisztában feszengtek, és illedelmesen, dicsértesséket mondtak mindenkinek. A kalárisos, fehér ruhás leánykák koszorúban susmusoltak, és ha egy pelyhedző állú surmók legényt arra vitt a tükrös csizmája, odaszólására csak szégyenlősen összevihogtak.

Akkor láttam meg a madárgyilkos Pál Pistát. Dudás bácsival, a keresztapjával várakozott, akinek gorombaságáról hét kocsma tudna mesélni. Én arrébb sétáltam, és később, mikor senki sem nézett oda, Pista háta mögé mentem, és macskóját bokáig lerántottam. Aztán rögvést eltűntem a tömegben.

A meglepetés fenomenális volt! Először dermedtő csönd lett, majd kitört a hatalmas, általános röhögés a misére várakozókból. A csitri lányok, a felnőttek, öregasszonyok meg a már alig halló nagypapák nevetése is felhallatszott a felhőkig. Tán még a szentek is kacarásztak.

Pál Pista sírva a szegénytől és a dühtől próbálta nadrágját felrángatni, hogy már végre ne bámulja a fél falu a pucérságát. Nagy igyekezetében elvesztette egyensúlyát, de mivel mackóval a bokáján nem tudott továbblépni, ezért végigesett a porban.

- Kurv'ád! - ordította sírva, pedig a mamát még én sem ismertem, mert akkor halt meg, amikor én éppen születtem.

Erre Dudás bácsitól akkora pofont kapott Pista mikor felállt, hogy nekiesett a harangozónak, aki meg Szalajtó Bözsi nénit lökte oldalba. Dudás bácsi szabadkozott, majd keresztfiát karjánál vonszolva hazaindult. Pista persze nagyon szeretett volna elpucolni, mert elképzelte azt a verést, amit otthon kap. Na, nem a bagolyért, hanem a káromkodásért a falu előtt.

Én meg a templomban Istenhez küldtem egy fohászt Benőért, és nem kértem bocsánatot, mert nem tudtam megbánni, hogy bosszút álltam a bagolyért.

Azt hiszem, hogy az Úr nem is haragudott, mert nekem úgy tűnt, hogy ő is mintha elmosolyodott volna, mikor látta, hogy bokáig rántom Pista macskóját.

Radmila Markovic

Bagoly

Bagoly huhog a
szobámban,
nem egy, de három.
Egyik árgus szemekkel
figyel.
Másik elbújt saját
pihéibe.
A harmadik alvást
színlel.
Mégis hallom:
hangjuk betölti
szobám
minden szögletét,
pedig
csöndről álmodoztam,
de elnyelte a Sötét.

Éjfél

Kémény felett
melengeti végtagját
az éjfél.
Fekete köntösét
a szél lebegteti.
Távolban szunnyadva
csobog egy csillagpöttyös patak,
álomba ringatta önmagát
a vízi világ.
Csak a béka leleselkedik,
hosszú nyelve
egy szúnyogra vár.

Lukács Mária

Mutató nélkül

Vers is lehetnék
jó felé terelt bárány
széllal szállnék
míg őrzik a nyáját
mert a szó dúsan nő
kísértésben elveszik
akár vers is lehetnék
pásztor a tűznél
gondolataim tüzére
ha elkallódnék a pályán
egyszer vers is lehetnék
gyertyaláng tiszta hólé
csöpögnék ereszről alá...

de elfogy minden tinta
még mártanám...
odaát égnek a partok
integetnek a sziklák
szívemben varratok
lesz-e híd hol átfutok
mutató nélkül a percek
lejárt futószalagok.

2014. november 22.

Szeles András

Evangelium

– avagy éj vizében fürdet Isten –

Felkel a Nap
Világra vajúdj a fiait
Téged is
Újszülött vagy ma itt
Holnap is

2014 nyara

Barna T. Attila

Kora tavasz

A tócsák kék ingben feszítenek
Jégcsapra tűzve vergődik a szél
Az árokban hólé kavargó
Sötét vizében fuldoklik a tél

Tél

Fekete varjúraj-szemét
dühödten forgató téli ég figyel
a szürke ormokról alászedülő
néma hófarkasok transzcendens
sikolyára

Csömör

Tél van
Unott szerető egykedvűen fekszik rám
Az ég
Köd-mellét számba adja
Meztelen testét egyre lassabban
Simogatom

(2014. december 19. - 20.)

pusztulás

megbondul a láthatatlan harang
ajtó nyílik az álmodóra
homloka fehér forrás
remegő kezek az égbe emelik
beomlott alagútban a magányos
lehajtja fejét

(1994. február)

Vasi Ferenc Zoltán

Gabalygás

Csobog arcodra ujjaim áldása,
úgy hűsítlek, ahogy gyökerek
szürcsölnek talajnedvet,
s közlekedtetik egyre feljebb
pupilláid éjlombozatába
rigónk énekét. Szárnya e vihar,
rávillámlik húsunkra a vágy,
szemed is elnehezült,
nem tartja az eget:
Pillantlak hanyatt! - Vadvirágvágy
gyöngyödre liheg a szél,
tombol és rohan, mint
ármedrét elöntő folyam. Hátán
erdők,

házak,

emlékek

roncsa!

Könyvek nélküli tudás
e vérparázs tapasztalás:
nem hamu, nem tűz.
Karjaival magához
húz
a kígyóderekú
szomorúfűz -
ággabalygás!

Gyászidőben

Múltamból egy göröngyöt
cipelgetek.
Elrejttem mélybe, nem búsítlak veled.
Bensőmben formálom, gömbbé
kerekítem.
Kihull eléd, meglásd, gyöngynek,
igazgyöngynek.

Németh Dezső

Magyaros petíció

Képviselő úr!
Életem belekoldusul,
félrevetett búzaföldemen
virágszem-tekintet
nem terem –
Újjon-volt történetem tudja:
Még él Képviselő úr lúdja.
Hét mája van...
Magyar-máj, hétvezér-máj...
Ne dumáj!

Vedd fel marketinged anyám!
Portfóliónk halva fekszik.
Csurom víz ám a devizám;
eltört kamatlába,
nem mehet a bálba.
Képviselő úr!
A kormány saját halottja vagyok.
Anyám marketinge feketül.
Oda lett családunk tehene.
Harangoznak –
Valahol
kutya csahol.

Ars poétikám

Szóanyám!
Színes kő versem
tornyot rak szívemen.
Kavart tünemények
bennem a fények:
szófények
szóéjszakák
szófeketeségek –
nem hazafi láz
nem politika

nem a társadalom
nem filozófia
nem szerelmes ének
nem az Isten vagy a Fia –
csak a szómozaikok viszonya
csak improvizált víziók
csak az elhatározhatatlanság
csak a kimondhatatlanság
kavargó fényeiben
szószerezőim
színes
szóbabái.

Gyufaláng-lelkem

Gyufaláng-szívem szála ég;
füstöl bennem az égi szép.

Ide terülsz, ha álmodom:
galagonyavirágosom.

Rétszőnyeg fűtöze - zöldje,
önfeledt fölkaplak ölbe.

Dombjaid-árkod-köldököd;
gyufaláng-lelkem örtüzed.

Sárgát lobban hiába nyár,
almás orcád pirosa vár.

Elcsenem estedet olykor,
számpoharában vagy óbor.

Koroméj- hold-mély- álom
zubogó imádkozásom.

Németh Erzsébet

Metamorfózis

Porladó test,
néhány csontdarab,
pár hajcsomó...
fehér ing remegése
a szélben,
fényfiúk kezében
foszló lobogó.

A Kis **Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Németh Erzsébet

Kossuth-szobor a parkban

Leengedett
jobbában
kalap tiszteleg,
bal oldalán
hatalmas
kard,
mit levett
kabátja
kissé eltakar.
Nem érzed:
tekintete
meddig ér,
túl lát
az időn,
vagy csak,
hogy koldusodik
körötte
a tér.
Fákról
száradó levelek:
hullni kezdenek
az álmok –
Egy varjú
összehúzza
magán
némán
a kabátot.

*

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.